

givne Karakteristik af den mod Regjeringen rettede politiske Agitation, saaledes som den, særlig i Tiden fra 1ste April 1885 havde udviklet sig, for uomtvistelig hjemlet ved de foreliggende Kjendsgjerninger. I Oppositionens egen Presse fra den Tid er der bevaret talrige Vidnesbyrd om Agitationens voldsomme, til Ulydighed mod Lovene opbyggende, Agtelser for Statsmyndighederne nedbrydende og Samfundsfreden forstyrrende Karakter. Vi have ikke anset det for overflødig at gøre Thinget bekendt med en Del af det store Antal Presseudtalelser, der dokumentere dette, og henvide i saa Henseende til de nedenfor aftrykte Gjengivelser. Det er naturligtvis tænkeligt, at enkelte af disse Udtalelser, for saa vidt de referere, hvad der paa Møder er sagt, ere usigtige. Men selv i dette Tilfælde ere de dog uforkastelige Vidnesbyrd om, hvad Oppositionens Presse udbredte som Noget, der var sagt af Agitationens Ledere, og derved gjorde til Middell for sin egen Agitation.

At dernæst disse agitatoriske Udskielser ikke vare blevne uden Virkning, derom foreligger der Vidnesbyrd i en Række forbryderiske Handlinger, om hvilke det dels efter de Skyldiges egne Forklaringer, dels efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kan betvivles, at de vare Frugter af den Stemning, som Agitationen havde fremkaldt.

Vi minde her om en Række Tilfælde af Fornærmelser mod Kongen, hvoraf en Del medførte Tiltale og Straf, medens andre — og det langt flere — forstaaedes for Tiltale i Betragtning af de Skyldiges Udbigt. Kun som et enkelt, om end fremtrædende Exempel nævne vi Sagen mod Bæversvenden og Gaardmandsbatteren fra Løvel. I Præmisserne til Overrettsdommen i denne Sag hedder det, at begge de Tiltalte, af hvilke Pigen havde frekventeret en Høistole og der var begyndt at beskjæftige sig med Politik samt at nære Uvillie mod Kongen, dennes Regjering og Høire, efterhaanden i Løbet af det sidste

Par Aar vare blevne mere og mere paa-virkede af den politiske Tale, de stadig hørte og deltog i, samt af de politiske Artikler, de læste i Venstrebladene, og derved navnlig vare blevne ophidsede mod Kongen, fordi han beholdt det nuværende Ministerium, hvilket de ansaa for en Ulykke for Landet. Deres Forbitrelse tiltog hyderligere ved Alt, hvad de hørte og læste efter den provisoriske Finantslovs Udstedelse i Foraaret, hvilken havde fremkaldt endnu mere ophidsende Bladartikler. En Aften, da de i Fællesskab drøftede et Foredrag, der var holdt i Løvel Forsamlingshus af den Høistoleforstander, hvis Høistole Pigen havde besøgt, kom de ind paa deres sædvanlige politiske Samtale og derunder ogsaa til at tale om Kongen, og de bleve saa enige om, at de, for at vise deres Ringeagt imod ham paa en for Mange iøinefaldende Maade, vilde slaa Hovedet af hans Buste.

Dernæst forekommer der en Række af Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden, af hvilke vi atter kun behøve at minde om et enkelt Tilfælde, Volds-gjerningen mod Politimesteren i Holstebro.

Ikke saa Tilfælde af Rægtelser af Udførelse af Embedspligt fra Sognekogders Side, som forekomme i dette Tidrum, staa i Forbindelse med Agitationen for Skattensægtelser. Exempelvis minde vi om Sognekoged Masmussens Forhold i Segen.

Endelig er der en Række Overfald paa enkelte Personer, hvis Sammenhæng med Agitationen er hævet over Tvivl, og som kulminerede i Attentatet paa Conseilspræsidenten, med Hensyn til hvilket der i Kriminalretsdommen udtales følgende: „Om hvad der har givet Anledning til denne Handling, og om de nærmere med sammes Udførelse forbundne Omstændigheder har Arrestanten afgivet en Forklaring, der hovedsagelig gaar ud paa følgende: Efterat Arrestanten havde arbejdet som Lærling paa et herværende Bog-